

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

(محرم ۱۴۳۶ ه.ق - ده شب در کربلا)

۱۵ آبان ۹۳

خطبه‌ی شب دوازدهم

ستایش مخصوص خدایی است که ذات ازلی‌اش اول در وجود و مبدأ آفرینش است. بی‌آنکه آن ذات ازلی را اول و ابتدایی باشد و آخر در وجود است بی‌آنکه آن حقیقت ابدی را آخر و انتهایی باشد.

آنکه دیده‌ی بینندگان، از دیدنش قاصر و اندیشه‌ی توصیف کنندگان از وصفش عاجز است و یادش در دل‌ها مایه‌ی فخر و شرافت ذاکرین و شکر و سپاسش فوز و سعادت سپاسگزاران، و اطاعتش مایه‌ی رستگاری است.

خطبه‌ی امشب را مزین کردیم به مناجات سید ساجدان، زینت عابدین، اسوه‌ی صبر و شکیبایی امام علی بن الحسین (ع)؛ امامی که وسعت قلب و روحشان اقیانوس‌ها را شگفت زده و صبر و استواری‌شان کوه‌ها را شرمنده کرده است. امامی که به تعداد شهدای کربلا بر قلب نازنینش زخم خورده بود و مدت ۳۴ سال با مناجات‌های زیبا و پر از اخلاص و بندگی و معارف اسلامی و خودسازی و مبارزه با کفر و نفاق‌های درونی و بیرونی مسلمانان مخصوصاً شیعیان را هدایت فرمودند و به همگان فهماندند که نداشتن توحید درست و با معرفت و فرهنگ غنی اسلامی چه عواقب شومی در دنیا و آخرت برایشان دارد. اینک ضمن عرض تسلیت به مناسبت ایام محرم و شهادت امام سجاد (ع) خدمت مادر گرامی‌شان سرور عالمیان حضرت صدیقه کبری فاطمه زهرا (س)؛ از فرمایشات گهربارشان در این مورد کسب فیض می‌کنیم که فرمودند: پروردگار عالم همواره قبل از نزول آیات کتابش، برگزیدگانی را به مردم معرفی می‌فرماید تا در وجودش هدایت را احساس کنند، سپس کتاب را نازل می‌فرماید. پس از مدتی قومش با پیامبرشان همراه هستند تا فرصتی برای نزول کتاب باشد. سپس فرمان توسط جانی که به امانت مشهور شده جلوه می‌کند و پیامبر الهی همه را به گرفتن آن جلوه‌ی الهی

دعوت می‌فرماید و جانشینان پیامبر جایگاه همان جلوه می‌شوند، در نتیجه می‌شوند قرآن ناطق.

گرفتن امانت الهی وقتی قابل قبول پروردگار عالم است که امانت‌دار بتواند امانت را همان‌گونه که به او سپرده‌اند به صاحبش مسترد کند، کوه‌ها و همه‌ی آثار خلقت در آفرینششان محکوم به فنا هستند و نتوانستند امانت را قبول کنند و انسانِ جاودانه آن را پذیرفت، سپس متوجه شد که چه امانتی در دست دارد، امانتی که در وجود ذلیل و جهول رشدی ندارد و او را از خلیفه‌ی الهی بودن به چهارپایی بدون شعور تبدیل می‌کند. پس هر انسانی که در معرض نابودی باشد امانت الهی را گرفته و در جهلش نابود کرده و امت‌های عذاب شده همان انسان‌های ذلیل و جهول هستند.

پس گرفتن امانت دو حالت دارد یا در سینه‌ها جاودان است و یا در وجود متلاشی. پس دامن مأموران الهی را که آینه‌ی وحی هستند را باید سپر جهل قرار دهید تا بتوانید رستگار شوید. چه زیباست این فرموده و به عینه می‌بینیم خود سرور عالمیان و امیر مؤمنان و تمامی فرزندان گرامی‌شان ناطقان قرآن کریم، که امانت الهی را با ذره ذره‌ی جان مطهرشان پذیرفتند، برای نجات امت از جهل با تمام وجود خود را سپر بلا کردند که یکی از ایشان اباعبدالله حسین (ع) هستند که نفس مطمئنه‌ای را به نمایش تاریخ گذاشتند که اعجازی در خلقت و قبول امانت الهی است. زمانی که بدن مطهر و خون آلوده‌ی فرزندان و عزیزان و یارانشان را در آغوش می‌گرفتند شکر خدا را می‌گفتند و آخرین سخنشان این بود: **«الهی رَضَمَ بِهِ رِضَائِكَ وَ صَبَرْتُ إِلَى بَلَائِكَ»** افسوس صور عاشورا اباعبدالله که طینش زمین و هفت آسمان را به لرزه در انداخت، گوش‌های منافقین و جاهلین آن را نشنیدند؛ حتی مدعیان دوستی و عزادارانش صدای پیامش را درست نشنیدند و با تحریفات و خیال‌بافی‌ها آن را دگرگون کردند. از معصومین است که فرمودند: جسارت و شهید کردن اباعبدالله و فرزندان و یارانشان مصیبتی است که تا قیامت تاریخ آن را به‌عنوان فاجعه‌ای در خود حفظ خواهد کرد ولی مصیبت ما اعظم‌های آن مرثیه‌سرای‌ها و قصه‌پردازی‌ها و زبان حال خواندن‌هایی که درست بر خلاف نهضت عاشورا و هدف و نیت اباعبدالله است و جهل آنانی که

بدون اندیشه و شناخت امامت آن را پذیرفتند و اعمال و باوری مغایر با آن را نشان می‌دهند. پس باید آنانی که جگرشان از مصیبت ما اعظم‌ها سوخته و می‌سوزد فریاد کنند: این الطالب بدم المقتول بکربلا، کجاست آنکه انتقام خون شهیدان کربلا را خواهد گرفت. این آن معنی نیست که یزید و شمر و بقیه‌ی قاتلین کربلا زنده شده، به شمشیر امام عصر و زمان اباصالح المهدی (عج) دوباره کشته می‌شوند؛ بلکه ایشان با برقراری حق و نابودی باطل از راه و رسم همه‌ی باطلین انتقام می‌گیرند و قیام جدشان امام حسین (ع) را همان‌گونه‌ای که ما ساکنان این کوی عشق از آن با خبر شدیم برای همگان خواهند فرمود. بله ما چه سعادت‌مند هستیم نه تنها از واقعیت نهضت اباعبدالله آگاه شدیم، بلکه از مناجات‌ها و زمزمه‌های تنهایی آنان که حتی همراهان ایشان آن را نشنیدند، ما شنیدیم. پس قدر گوش‌هایمان را بدانیم از اسراری با خبر شده که جزء گنجینه‌های تاریخ است و این میسر نشده مگر به فضل و کرم خداوند کریم و عنایت خاصی مولا و سرورمان امام عصر (عج)، پس آن را چون گه‌ری نایاب حفظ فرموده و شکر و تشکر آن را با عمل به فرامینش بجا آوریم و چه سعادت‌مند هستیم عقل‌هایی که در جمجمه‌ی سرشان غیب را درک می‌کنند، به‌طرف ندایش حرکت می‌کنند آدرسش را از کتاب آسمانی می‌جویند، در آن آدرس منزل می‌کنند، از غذایش می‌خورند و از هوایش تنفس می‌کنند؛ در فضای خانه‌اش می‌نشینند به آنچه در مقابلشان می‌گذارند عشق می‌ورزند، از آن خانه خارج نمی‌شوند تا به دنبالشان بیایند و آنان را به خانه‌ی لطف دیگری مهمان کنند. پس وجودشان همواره منتظر صدای دری است که به لطف زده می‌شود و با احسان پذیرایی می‌گردد. ای مهمانان کوی عشق بروید و جانتان را در احسان قرآن کریم فنا کنید تا مهمان مکان اولیه گردید و تا آن موقع واسطه‌ی خیر و برکتش را به تمنا بخوانید:

اللهم عجل لوليک الفرج